

Κάθε προσπάθεια κατανόησης των κοινωνικών μεταβολών και του υπάρχοντος γενικότερα είναι καταδικασμένη να αποτύχει αν δεν καταφέρνει να κοιτάζει συνολικά και διαλεκτικά. Κατ' επέκταση οι πρακτικές που στηρίζονται στην μερικότητα είναι σίγουρα, μακροπρόθεσμα ή βραχυπρόθεσμα, αφομοιώσιμες από το ίδιο το σύστημα.

μην κοιτάς το δέντρο...κοίτα το δάσος

Τον τελευταίο μήνα οι κινητοποιήσεις που εμφανίζονται στα ΑΕΙ και ελάχιστα έως καθόλου στα ΤΕΙ, ξεπηδούν αρχικά από μια εναντίωση. Εναντίωση στον φρέσκο νόμο που είναι γνωστός ως "νόμος ανωτατοποίησης των ΤΕΙ". Είναι αρκετά ενδιαφέρον να προσεγγιστεί (από κάποιον που αντιπαράκειται με το νόμο) αναλυτικά αυτός και να αναδειχθούν οι πτυχές του. Όμως καταντά άχρηστη αυτή η ανάλυση αν δεν ειπωθεί ο νόμος αυτός ως ένα κομμάτι της γενικότερης πολιτικής που προωθείται εδώ και καιρό σε όλους τους τομείς της εκπαίδευσης. Αλλά και αυτό ακόμα καταντά μερικό και αδύναμο αν δεν αναδειχθεί η σχέση της εκπαίδευσης με την γενικότερη αναδιάρθρωση των θεσμικών πλαισίων στο χώρο της εργασίας, του υγειονομικού συστήματος, της δικονομίας και της ίδιας της καθημερινότητας. Όλα αυτά ιδωμένα μέσα στο κυρίαρχο καπιταλιστικό μοντέλο και μάλιστα με θέση αντιπαράθεσης. Ας μείνουμε όμως στην εκπαίδευση.

Το 1999 στην Μπολώνια (και κατόπιν στην Πράγα) τα υπουργεία παιδείας των ευρωπαϊκών κρατών συναντώνται και παράγουν ένα πόρισμα που αποτελεί κεντρική πολιτική για όλους τους εταίρους της Ε.Ε. στον τομέα της εκπαίδευσης. Χοντρικά προβλέπει ενοποιημένη τριτοβάθμια εκπαίδευση (δηλαδή όλα μέσα: ΑΕΙ, ΤΕΙ, ΙΕΚ...) με τριετή κύκλο σπουδών, 2 χρόνια για master και άλλα τρία και βάλε για διδακτορικό. Τι σημαίνουν όμως αυτά; Μαζική παραγωγή αποφοίτων με πολύ περιορισμένο γνωστικό αντικείμενο, απαλλαγμένο από την περιττή σφαιρικότητα της γνώσης, εξειδικευμένων στο πολύ συγκεκριμένο τομέα που τους επιτρέπει η τριετής φοίτηση. Αυτή η φιλοσοφία, άλλωστε, διέπει και όλα τα νεοϊδρυθέντα τμήματα με το εξαιρετικά ασαφές επιστημονικό αντικείμενο (σας λέει τίποτα ο τίτλος "τμήμα εμβιομηχανικής μηχανολογίας" πχ;) και την αμφιβόλου ποιότητας και εγκυρότητας γνώση που παρέχουν (τα περισσότερα "στήνονται" σε μερικές νύχτες -βλέπε ίδρυση ΠΣΕ ανά τη χώρα). Από την άλλη βέβαια οι υψηλές θέσεις του κρατικού και ιδιωτικού τομέα θα καταλαμβάνονται από τους ελάχιστους που έχουν την οικονομική δυνατότητα να συνεχίσουν τις σπουδές τους να πάρουν master, διδακτορικό, σεμινάρια, καταρτίσεις και δε συμμαζεύεται. Δεν ανησυχούμε γι' αυτούς. Θα βρεθούν οι λίγχοι σπουδαγμένοι τεκνοκράτες ολκής για να συνεχίσουν την βρωμοδουλειά του ξεζουμίσματος των επόμενων γενεών. Πάμε λίγο παρακάτω τώρα.

Η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση που προωθείται σκοπεύει φυσικά να προσαρμόσει την εκπαίδευση στην αγορά εργασίας. Υποβαθμισμένα πτυχία χωρίς κατοχυρωμένα εργασιακά δικαιώματα, θα οδηγούν τους αποφοίτους στα σαγόνια του εργοδότη-αφεντικού και των μεγάλων εταιρειών. Πρόβata που θα τους κόβουν το μαλλί, θα τους παίρνουν το γάλα και θα λένε και ευχαριστώ, γιατί παραδοκεί η ανεργία και χιλιάδες απόφοιτοι με παρεμφερές ή το ίδιο γνωστικό αντικείμενο που διεκδικούν την ίδια θέση. Όχι βέβαια πως τώρα τα πράγματα διαφέρουν ιδιαίτερα, αλλά μιλάμε για ένα μέλλον όπου η συλλογική διεκδίκηση των εργαζόμενων θα φαντάζει απίθανη ενώ ο ανταγωνισμός ανάμεσα στους ανθρώπους, που στην πραγματικότητα έχουν ίδια ταξικά συμφέροντα, θα τους διασπά και θα τους καθιστά εκθρούς. Όσο για κατεκτημένα δικαιώματα, αυτά ξεκάστε τα για τα καλά. Η διαμορφούμενη αγορά εργασίας γεννάει νέες αξίες. Βραχύχρονες συμβάσεις εργασίας, ελαστικά ωράρια, τεστ αξιολόγησης, ευελιξία, αβεβαιότητα. Όσον αφορά την ασφάλιση και την υγεία, έλα μωρέ τώρα αν ψοφήσουν και μερικοί θα βρεθούν άλλοι να τους αντικαταστήσουν. Μιλάμε δηλαδή για μετατόπιση της μισθωτής συνθήκης σε βάρος των εργαζομένων. Μιλάμε για πισωγύρισμα. Όσοι κλάψουν γοερά αναπολώντας το κοινωνικό προσώπιο του ΠΑΣΟΚ, ας ανοίξουν τα μάτια τους και τα μυαλά τους για να καταλάβουν πως τα δικαιώματα εργασιακά, ασφαλιστικά κλπ. δεν είναι χαρίσματα του κράτους και του κεφαλαίου αλλά αποτελέσματα των κοινωνικών αγώνων. Οι νέοι νόμοι που θεσμοθετούνται αποδεικνύουν πως οι εκμεταλλευτές μας, χαράσσουν στο χάρτη του κοινωνικού πολέμου τις νίκες τους.

Ένα άλλο ουσιαστικό χαρακτηριστικό που προωθείται μέσω της εκπαιδευτικής πολιτικής του ελληνικού κράτους (ειδικά στην τριτοβάθμια εκπαίδευση) είναι η δημιουργία ενός συστήματος που αποτελεί από μόνο του μια αγορά. Όλες άλλωστε οι μεθοδεύσεις του υπουργείου παιδείας τα τελευταία χρόνια προς τα' κει οδηγούν. Αυξάνονται συνεχώς τα νέα τμήματα που ιδρύονται σ' όλη την επικράτεια και υποδέχονται απ' τη μια μέρα στην άλλη χιλιάδες φοιτητές και σπουδαστές, ενώ στα ήδη υπάρχοντα οι εισακτέοι πληθαίνουν ολοένα. Γίνονται εξαγγελίες νέων "εναλλακτικών" και "ευέλικτων" σπουδών (ΠΣΕ) και παράλληλα προσπάθειες αναβάθμισης

των θεσμών που παρέχουν απλή κατάρτιση (ΙΕΚ, ΚΕΚ). Το δυναμικό στα διάφορα ΑΕΙ, ΤΕΙ, ΠΣΕ, ΚΕΚ, ΙΕΚ και τρεχαγύρευε, αυξάνεται εκθετικά και σιγά-σιγά συγκροτείται μια εκθετικά διογκούμενη αγορά εκπαίδευσης. Στρατηγικό λάθος, θα μπορούσε να σκεφτεί κανείς αναλογιζόμενος τον πολύ περιορισμένο εκ των πραγμάτων αριθμό αποφοίτων που θα αποκατασταθεί επαγγελματικά βάσει των σπουδών του. Η πίεση των υπολοίπων ανέργων πτυχιούχων λογικά θα έπρεπε να είναι ασφυκτική για το ελληνικό κράτος. Λογικά ναι, έλα όμως που κανείς απ' τους άμεσα ενδιαφερόμενους δε βγάζει κιχ, αφού όλοι είναι ευχαριστημένοι: νέοι που είχαν ταυτίσει τα όνειρα τους με την απόκτηση ενός ή παραπάνω πτυχίων, γονείς που λαχταρούσαν να δουν το παιδί τους σπου-

δαγμένο, πολιτικοί που έχοντας αναγνώσει την αγωνία αυτή, εκμεταλλεύονται ψηφοθηρικά την "ανάγκη" για αύξηση των θέσεων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ας μη μιλήσουμε δε για τους έμμεσα ενδιαφερόμενους (σπιτονοικοκύρηδες, μικρομεσαίους επιχειρηματίες κτλ) στις -επαρχιακές κυρίως- πόλεις όπου ξεπηδούν σα μανιτάρια τα καινούργια τμήματα.

Συστατικό στοιχείο της αγοράς εκπαίδευσης, που δημιουργείται είναι η απόκτηση οικονομικής αυτοτέλειας του σχεδόν κρατικοδίαιτου μέχρι πρότινος πανεπιστημιακού ιδρύματος. Έως τώρα οι καθηγητάδες και το σινάφι τους εκτός από τα κρατικά κονδύλια για την συντήρηση των ιδρυμάτων, χρηματοδοτούνταν -και όχι βέβαια με ιδιαίτερα μικρά ποσά- από ιδιωτικές εταιρίες για την διεξαγωγή ερευνητικών προγραμμάτων, υπό τους όρους βέβαια που έβαζαν οι ίδιες οι εταιρίες με σκοπό οι έρευνες να

διεξαχθούν προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση που θα τους είναι χρήσιμη. Τώρα πλέον τα πανεπιστημιακά ιδρύματα θα πρέπει να στραφούν αποκλειστικά στις ιδιωτικές επιχειρήσεις, οι οποίες δεν φημίζονται και ιδιαίτερα για τις φιλανθρωπικές ευαισθησίες τους. Τα "ανεξάρτητα και αυτοτελή" ιδρύματα (πολύ sic διατύπωση... για να μην πούμε ιδιωτικά και πάθει κανείς κανένα εγκεφαλικό) στο μέλλον όχι μόνο θα διεξάγουν έρευνες που θα κατευθύνονται σύμφωνα με τη χρησιμότητά τους για τις κερδοφόρες επιχειρήσεις του κεφαλαίου, αλλά και ο τρόπος λειτουργίας τους θα πάρει τέτοια μορφή ώστε να εκπληρώνουν τις πολυπόθητες ανάγκες αυτών που θα αποτελούν του οικονομικούς τους πόρους. Ιδρύματα με αυστηρούς "εσωτερικούς κανονισμούς λειτουργίας", με πληρωμή διδάκτρων όπως συμβαίνει στην Αγγλία όπου πλήθος απογοητευμένων αποφοίτων συρρέουν αναζητώντας ένα καλύτερο μέλλον. Ίσως κάποτε στο μέλλον (λέμε τώρα... ίσως!) ο όρος πανεπιστημιακό άσυλο θα αποτελεί μόνο μια ανάμνηση που με νοσταλγία θα αναπολούν οι φοιτητές του σήμερα.

Στο ίδιο ακριβώς σκεπτικό στηρίζεται και η περίφημη αξιολόγηση των ιδρυμάτων που λανσάρεται τελευταία ως εκσυγχρονιστική καινοτομία. Στην κατεύθυνση της επιτάχυνσης της παραπάνω διαδικασίας έμμεσης ιδιωτικοποίησης, η αξιολόγηση αποτελεί ένα κίνητρο και ένα βούρδουλα συνάμα, προκειμένου τα ίδια τα ιδρύματα να αρχίσουν να ανεξαρτητοποιούνται οικονομικά. Εξαγγέλλει το υπουργείο παιδείας τη δημιουργία μιας αυστηρά ιεραρχημένης λίστας, στην οποία θα κατατάσσονται αξιοκρατικά τα ιδρύματα (ΑΕΙ, ΤΕΙ) από έναν ενιαίο φορέα αξιολόγησης. Αυτό που δεν πολυδιαφημίζει το υπουργείο, είναι τα κριτήρια βάσει των οποίων θα γίνεται η αξιολόγηση και που δεν είναι άλλα απ' το βαθμό σύνδεσης της παρεχόμενης εκπαίδευσης με την τρέχουσα ζήτηση της αγοράς, οι επαφές με τον ιδιωτικό τομέα, ο ρυθμός απορρόφησης των κοινοτικών κονδυλίων και πάει λέγοντας. Δίνουν οι τεχνοκράτες σχεδιαστές της εκπαιδευτικής πολιτικής το έναυσμα για την κούρσα της εκούσιας ιδιωτικοποίησης όλων των ιδρυμάτων, αφού προφανώς καμία κλίκα μεγαλοκαθηγητάδων δε θα μπορεί (αν υποθέσουμε ότι θέλει -λέμε τώρα...) να δεχτεί την υποτιμητική τελευταία θέση στη λίστα και -άρα- το μικρότερο κομμάτι της πίτας. Τους πετάει λοιπόν το μπαλάκι το υπουργείο παιδείας και περιμένει να δει ποιό απ' όλους θα το φέρουν πρώτοι πίσω!

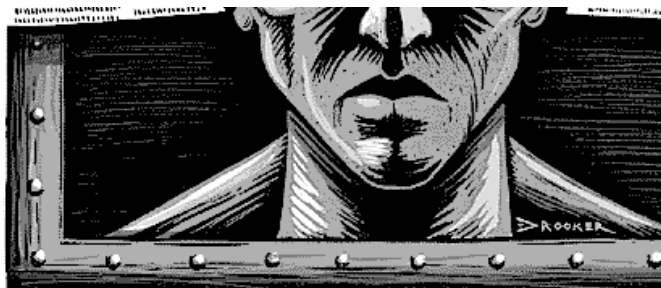
Σ' αυτό το σημείο αξίζει να αναφερθεί ότι βασικός άξονας της ένστασης των πρυτάνεων των ΑΕΙ, όσον αφορά το νομοσχέδιο για την αναβάθμιση των ΤΕΙ, είναι το ότι δεν έχει γίνει πρόβλεψη από πλευράς υπουργείου για προηγούμενη αξιολόγησή τους, κάτι που θέτουν ως βέτο για να συναινέσουν στην ψήφιση του. Το γιατί είναι προφανές: αφού έτσι κι αλλιώς θα αναβαθμιστούν τα ΤΕΙ, άρα θα τρώνε κι αυτά κατιτίς απ' την ευρωπαϊκή επενδυτική πίτα, ας γίνει πριν ένα ξεσκαρτάρισμα "αξιοκρατικό", να δούμε ποιος είναι ποιος, προκειμένου να διατηρηθεί ένα σαφές προβάδισμα των ΑΕΙ. Αυτό που δεν είναι τόσο προφανές, επειδή ακριβώς δεν το έχουν αφήσει να γίνει, είναι το ότι ουσιαστικά οι πρυτάνεις και οι ηγετικές καθηγητικές μαφίες των ΑΕΙ, πιέζουν το υπουργείο να εφαρμόσει μέτρα που είχε ήδη υπόψιν, αλλά δεν έκρινε ίσως σκόπιμη την εφαρμογή τους τώρα. Όχι απλά δεν εναντιώνονται στην πολιτική του υπουργείου, αλλά παίζουν ξεκάθαρα το παιχνίδι του, παρέχοντας την καλύτερη δικαιολογία για να εφαρμοστεί σιγά-σιγά ο θεσμός της αξιολόγησης. Αυτό ως παρένθεση γι' αυτούς που προτάσσουν κοινό αγώνα φοιτητών-σπουδαστών-πρυτάνεων ενάντια στην "αντικατασκευαστική πολιτική της κυβέρνησης". Ε, ρε κούνια που τους κούναγε...

Στους κόλπους των φοιτητών που αντιδρούν στο νόμο για τα ΤΕΙ, υπάρχουν διαφορετικές προτάσεις πάλης οι οποίες αναδεικνύουν τις αντιφάσεις αλλά και τις προοπτικές των διαφόρων φοιτητικών κομματιών. Γιατί αρνούμαστε να δεχτούμε πως οι φοιτητές είναι ένα ομογενές σύνολο με κοινές απαιτήσεις στην παρούσα φάση τουλάχιστον και εξηγούμαστε: Οι συνδικαλιστές της κυβερνητικής και των αντιπολιτευτικών παρατάξεων αοριστολογούν. Θέλουν το νόμο αλλά δεν τον θέλουν έτσι. Προτείνουν κλείσιμο των σχολών όπως οι πρυτάνεις και οι καθηγητές, γιατί οι σπουδαστές των ΤΕΙ θα τους φάνε τις μελλοντικές θέσεις εργασίας. (Όπως οι αλβανοί μας κλέβουν τις δουλειές). Λένε ναι στην αξιολόγηση (όχι φυσικά από τις "κακές" εταιρείες αλλά από τους "καλούς" μεγαλοκαθηγητές που τα παίρνουν από τις εταιρείες), όχι στην ανωτατοποίηση, ειδίκευση στο πτυχίο (δηλαδή 2 κύκλοι σπουδών) αλλά ενιαία ανώτατη πανεπιστημιακή εκπαίδευση. Ζητούν διάλογο ανάμεσα στους άμεσα ενδιαφερόμενους και την κυβέρνηση καλλιεργώντας αυταπάτες πως μπορούν να παλέψουν λύσεις με αστικοδημοκρατικές διαδικασίες, μέσα από τους θεσμούς ενώ το μόνο που ουσιαστικά καταφέρνουν είναι ένα άθλιο παζάρεμα.. Έλα όμως που το σύστημα κατασκευάζει θεσμούς και νόμους με τέτοιο τρόπο ώστε να είναι αδύνατο να το χτυπήσεις από μέσα αλλά να απορροφά τους ενδοκαθεστωτικούς κραδαμούς προς όφελός του. Σε διαφορετική περίπτωση θα αυτοαναιρούνταν. Είδαμε βέβαια τη ΔΑΠ να βγαίνει από τα αριστερά όπως ο αρχηγός της. Είδαμε την ΠΑΣΠ να στηρίζει καταλήψεις εκεί που ήταν καταδικασμένη στην αφάνεια και είχε χάσει το έδαφος κάτω από τα πόδια της. Όσον αφορά την ΠΚΣ, ένα ακόμη καθεστωτικό δεκανίκι, ακολουθεί πάντα την πάγια τακτική του Κόμματος " ό,τι δεν ελέγχουμε το σαμποτάρουμε "

Κυρίαρχα μέσα πάλης ενάντια στο νόμο, που αναδείχθηκαν μέσα από τις γενικές συνελεύσεις, είναι οι καταλήψεις, οι διαδηλώσεις και παράλληλα με αυτά η πληροφόρηση. Συμμετέχουμε σ'αυτές τις μορφές αγώνα κριτικά, μην υποτιμώντας αυτά που συμβαίνουν αλλά και μη προσδίδοντας χαρακτηριστικά που δεν υπάρχουν ή αν υπάρχουν είναι σε εμβρυακή κατάσταση. Δεν συμεριζόμαστε σε καμιά περίπτωση την άποψη που μιλάει για φοιτητικό κίνημα. Οι αντιφάσεις που πρωτίτερα αναφέρθηκαν όσον αφορά την ερμηνεία και τις προτάσεις απέναντι τόσο στο νόμο όσο και στην γενικότερη εκπαιδευτική πολιτική, η ελάχιστη σύνδεση τόσο με τους σπουδαστές των ΤΕΙ όσο και με άλλα κοινωνικά κομμάτια (μαθητές, εργάτες, άνεργοι) και η απουσία (έστω και της διάθεσης) συνολικής αντιπαράθεσης με την κυριαρχία συνθέτουν την απουσία κινήματος. Σ'αυτό συμβάλουν φυσικά τόσο οι εσωτερικές αδυναμίες των φοιτητών και των οργάνων τους όσο και το μικρό διάστημα της ύπαρξης αυτής της κίνησης. Είναι αφελές, αν δεν είναι αυταπάτη, να συγκρίνουν κάποιοι το Μάη του '68 μ'αυτά που συμβαίνουν τον τελευταίο καιρό στο χώρο των ΑΕΙ. Η συνεχής χρήση της έννοιας του κινήματος από κάποια μέρη της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και η αναφορά σε νίκες και ήττες με τηλεσίδικο τρόπο μας κάνει να στεκόμαστε με επιφύλαξη απέναντί τους.

Ο πυροσβεστικός και διαμεσολαβητικός ρόλος των συνδικαλιστών (της κοινοβουλευτικής και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς) μας είναι γνώριμος τόσο μέσα στις παρούσες διαδικασίες όσο και από το παρελθόν. Η συνδιαλλαγή με φορείς και φερέφωνα που βρίσκονται σε αντίπαλη θέση, τα ψευδοδιλλήματα του στυλ νόμιμων-παράνομων πρακτικών, η επαναστατική φρασεολογία από τη μια και η προσκόλληση σε θεσμικούς τρόπους δράσης από την άλλη είναι μερικές από τις πρακτικές αποτροπής και εκτόνωσης κινητοποιήσεων και διαθέσεων που ξεπερνούν τις νόρμες των συνηθισμένων αντιδράσεων απέναντι στους αντικοινωνικούς σχεδιασμούς των εξουσιαστών. Να μην ξεχνάμε πως σήμερα οι διαχειριστές του καπιταλισμού στην ευρώπη προέρχονται από τον χώρο της αριστεράς και όχι από τους σκοτεινούς κύκλους της ανωμαλίας, των δεξιών. Αριστεροί δημοσιογράφοι, αριστεροί διανοούμενοι, αριστεροί μεγαλοεκδότες και συγγραφείς, αριστεροί πανεπιστημιακοί και μουσουργοί, πρώην επαναστάτες νυν κομματικά στελέχη είναι αυτοί που χαρίζουν δημοκρατικό άλλοθι στον κρυπτοφασισμό του σήμερα, είναι αυτοί που παράγουν και σιγοντάρουν τον μικροαστικό εθνικισμό, αυτοί που χέρι χέρι με φασίστες, χριστιανοφρική, δημόσιους φορείς και συλλόγους αγανακτισμένων πολιτών στήνανε συλλαλητήρια "για την Μακεδονία" και πορείες "Ελλάς-Σερβία-Συμμαχία". Είναι οι έμπειροι πρώην εχθροί του συστήματος που τώρα ποια παρέχουν τις υπηρεσίες τους σε κράτος και κεφάλαιο εξαργυρώνοντας το αγωνιστικό παρελθόν τους με θέσεις, φράγκα και μπόλικο επαναστατικό γκλάμουρ.

Ένα τρανταχτό παράδειγμα που μας βάζει σε αντιθετική θέση είναι η χρήση των ΜΜΕ ως μέσο προώθησης του λόγου των φοιτητικών κινητοποιήσεων. Με ενδιαφέρον όλοι παρακολουθήσαμε την προβολή που δόθηκε στο θέμα. Έτσι στην αρχή "είδαμε" φοιτητές των ΑΕΙ ενάντια σε σπουδαστές των ΤΕΙ, καθηγητές των ΤΕΙ ενάντια σε καθηγητές ΑΕΙ, φοιτητές και καθηγητές ΑΕΙ ενάντια στο νόμο, φοιτητές και σπουδαστές ενάντια σε καθηγητές και ούτω καθ' εξής. Παρακολουθήσαμε φοιτητές να τρώνε ξύλο από τις δυνάμεις καταστολής και

μετά να βγαίνουν και να κλαίγονται "μας χτύπησαν". Έγιναν και μνηύσεις. (Υπάρχει άραγε ακόμα πίστη στο κράτος δικαίου τη στιγμή που μπάτσοι-δολοφόνοι -βλέπε Ατματζίδης- αθρώνονται με προεδρικά διατάγματα;). Μετά βγήκαν στα παράθυρα μαζί με μπάτσους και λογομαχούσαν ποιος χτύπησε πρώτος ποιόν. Κανένας λόγος για το γιατί..... ο απόλυτος αποπροσανατολισμός!

Με την πλήρη λοιπόν συνεργασία των "αγωνιστών" έγινε ο αγώνας ΘΕΑΜΑ. Έγινε είδηση-προϊόν-εμπόρευμα που ανάμεσα στον καινούργιο δίσκο της Βανδή, το νεογέννητο ελεφαντάκι του ζωολογικού κήπου του Μονάχου, τη διαφήμιση των Mc' Donalds (μέγα χορηγού των Ολυμπιακών αγώνων) και πριν το γκολ του Μαχλά, βγήκε να πει ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ Ο ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ. Ας μας πουν λοιπόν οι εμπνευστές και υποστηρικτές της άθλιας αυτής συνδιαλλαγής με τους προαγωγούς της καταναλωτικής νοοτροπίας του lifestyle, τους διαμορφωτές της "κοινής γνώμης", πώς θα ενεργοποιήσουν τα ελατήρια που θα τινάξουν από τις πολυθρόνες τους, τους καθηλωμένους τηλεθεατές, σερβίροντάς τους την "πικάντικη" συνταγή της συνέντευξης τύπου; Το μόνο που πιθανόν να καταφέρουν είναι να τους κάνουν να ξεράσουν τα βυζιά της Μόνικα πάνω στις γούνινες παντούφλες τους.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΠΕΤΡΕΣ...

Με βάση λοιπόν τις παραπάνω παρατηρήσεις και διαπιστώσεις πιστεύουμε πως η επικέντρωση του αγώνα στο "πέφτει - δεν πέφτει ο νόμος" είναι σε κάθε περίπτωση εγκλωβιστική.

Είδαμε πολύ κόσμο να κινείται στους χώρους των καταλήψεων με ανήσυχο πνεύμα. Να αποβάλει (έστω και μερικώς) το ρόλο του φοιτητή. Να αντιστρέφει -μέσα στο άντρο που έχει επιλεγεί για την εξυπηρέτηση αλλότριων συμφερόντων- τη σάπια διαδικασία της εκπαίδευσης και της παροχής εμπορεύσιμης γνώσης. Να οικειοποιείται αβίαστα το μέχρι πρότινος συμβατικό και μίζερα παστρικό χωρόχρονο που του είχε επιβληθεί.

Στα αυτοοργανωτικά αυτά πλαίσια που προωθούν την απόκτηση συλλογικής συνείδησης μέσω ουσιαστικών συζητήσεων και αντιπαραθέσεων, που ξεφεύγουν από την παγίδα των διαδικαστικών θεμάτων, ο αγώνας στη συνέχειά του, οφείλει να γενικευτεί και να εκτραπεί απ' τον αρχικό αμυντικό του στόχο.

Η προβολή των συνολικών του αιτημάτων δεν μπορεί να παρά να είναι αδιαμεσολάβητη και να στηρίζεται στα μέσα που οι αγωνιστές διαθέτουν ή καταλαμβάνουν αντιστρέφοντας τη θεαματική διαδικασία προς μια ριζοσπαστική κατεύθυνση.

Η συνολική αντιπαράθεση με όλους τους τομείς του κυρίαρχου μοντέλου δεν μπορεί παρά να πάρει συγκρουσιακά χαρακτηριστικά. Και αυτά φυσικά όχι μόνο αποκλείουν διαδικασίες συνδιαλλαγής με κυβέρνηση, καθηγητές, κατασταλτικές δυνάμεις και Μ.Μ.Ε αλλά στρέφονται και ενάντιά τους.

ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΠΕΤΡΕΣ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΚΑΤΟΛΙΣΘΗΣΗ

